

Crònica

Tres anys de «Cavalcada de Poesia» a Girona

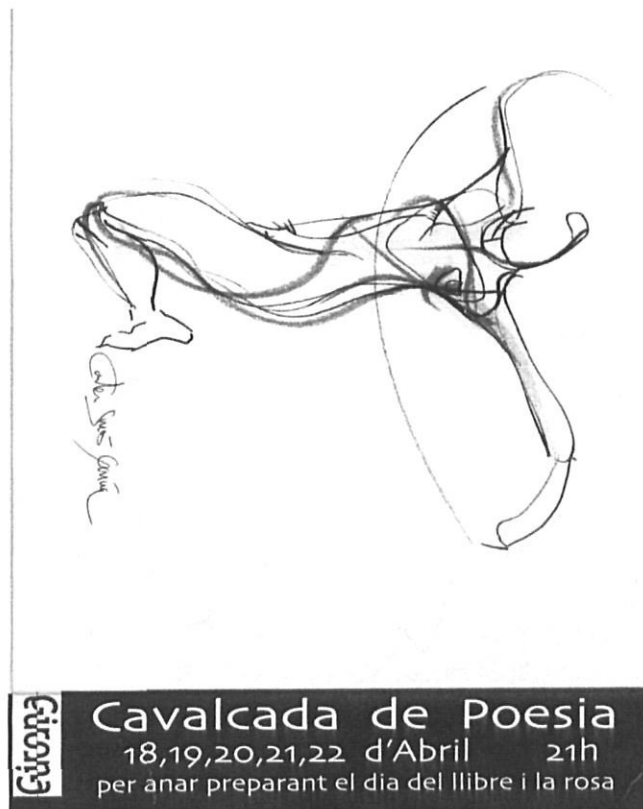
Hi ha coses que s'imposen des de dalt, i altres des de baix. Hi ha coses que sorgeixen de dins, i altres que vénen de fora. La «Cavalcada de Poesia» ha vingut de fora i ha crescut des de baix. Aquest any se n'ha celebrat la tercera sessió.

Hi ha una persona i un personatge en l'origen d'aquests recitals poètics farcits de mostres artístiques diverses com la dansa, el vídeo o la música, persona i personatge que són el mateix, Edu Sívori Alt, un argentí de Buenos Aires, fet en la seva famosa artèria teatral, el carrer Corrientes, i que té, entre altres facetes singulars, la de «gestor cultural», com ell diu. La persona és algú eminentment solidari i actiu; dit a la catalana, que no es pot estar quiet. El personatge és una barreja de *clown* i poeta, d'enorme extroversió, on s'amaguen els ressorts fonamentals del poeta: la sensibilitat, l'emoció i l'observació.

Durant l'hivern del 2004, Sívori es va empecar, del no-res, uns recitals de poesia emmarcats en una imatge personal de la seva ciutat: els cafès literaris. I ho va fer a la seva manera, lluny de qualsevol elitisme. Va cridar tots els seus amics, que són molts i de tota mena, i els va oferir la possibilitat de recitar, però també de ballar, de cantar,

de projectar... Certament sorprèn que una persona, en aquells moments encara indocumentada, fos capaç de convèncer els amos d'uns quants bars de Girona (La Llibreria, el Campus, el Sol i l'Arc), i de posar-hi en quatre nits més de trenta persones fent alguna cosa. I de fer-ne publicitat i d'omplir els locals amb públic. Sense gairebé cap ajut econòmic, però amb l'ajut de la bona gent que l'acompanya, cada cop més nombrosa, la majoria persones que pels circuits oficials no podien i no poden sortir a la llum. I va fer fins i tot un llibre-programa, on apareixien els poetes, amb fotos, dades i algun text.

L'èxit de la primera edició va portar a la segona, on ja es va tenir un presentador per a cada sessió, i algunes actuacions especials, amb una mitjana de sis poetes per nit i la possibilitat de sentir estils i propostes radicalment diferents. L'Edu i el seu equip —Laura G. Suros, Carlus Camps, Nur Arafeh i Myriam Mattern— ho feien possible. Cada sessió acaba-

va amb un generós lliurament de roses als participants i a tot el món femení. L'ambient, repetit i augmentat del primer any, era generós, distès, però també atent i molt respectuós. En això, la «Cavalcada» trenca el tòpic de l'acte seriós de la poesia seriosa. Si calia fer una ovació, es feia.

Per tercer any, la «Cavalcada» ha aparegut, encara amb més esforç d'organització, amb més bars (s'hi ha afegit el B'd'Gust), amb més participants (ara ja cap als cinquanta) i amb més diversificació, i destaca que persones com Joan Surroca, Maria Lafitte o Martí Peraferrer s'hagin avingut a donar un cop de mà, igual que l'any anterior hi havien col·laborat Ricard Planas o Lúcia Penelo. Molts poetes repeteixen, però també en sorgeixen de nous. Per a alguns és el primer cop. I d'això es tracta: de posar a

l'abast del creador i del públic, en l'ambient festiu de Sant Jordi, mig a dins del bar, mig al carrer, una oferta creativa popular, real, diversa.

La «Cavalcada» ja és un fet. I té la clara empremta de l'Edu. Però potser comença a ser hora que els gironins la facin seva, hi treballin i ajudin a fer-la, perquè tal com s'ha fet fins ara és un miracle de sobrietat i de recursos. No és pas una mostra que necessiti entrar a les institucions, perquè el seu lloc és als bars. Però uns bons micros i una propaganda ben feta, entre altres necessitats, sí que són coses que la societat gironina pot posar al seu abast. La resta, no es preocupin. És donar espai als que volen tenir veu. I no cal tenir-hi por: els poetes no fan gaire mal, i poden fer molt de bé.